အတွဲ-၄။ အမှတ်-၆။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၃ ခု၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၆ ရက် (၅-၂-၇၂)

ပါပဉာဏ် ပဏိနု

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း-ကျော်မြင့်တင် (အင်း၀)

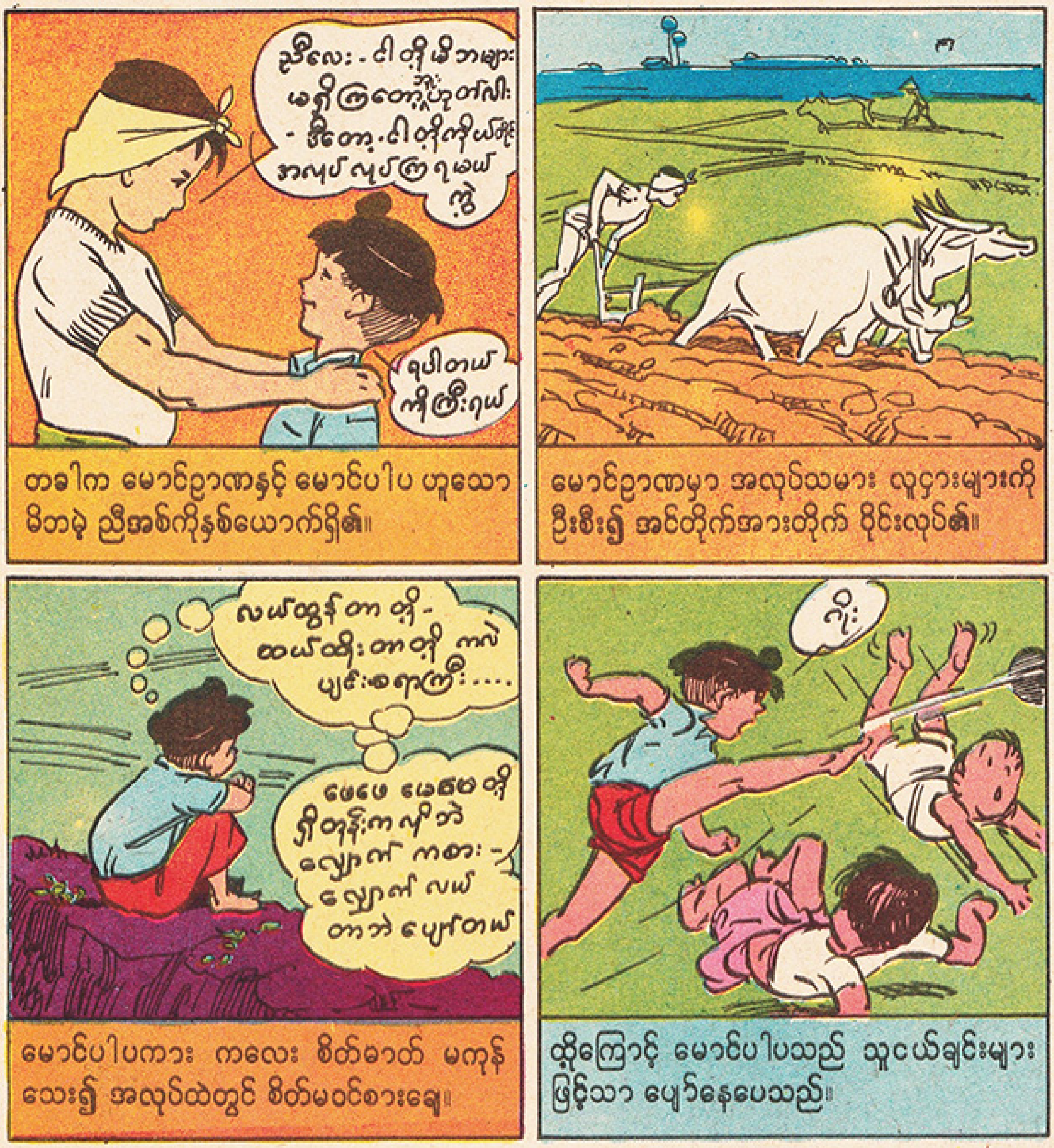

ပါပ ဆိုတဲ့ နာမယ်ဟာ ကျက်သရေ မရှိဘူးကွ
ဒီကောင်နဲ့ ပေါင်းယင်.... ငါတို့ပါ - ကျက်သရေ တုံးကုန်မှာပေါ့
ဒီကောင်ကို ဝိုင်းပယ် ကြစို့
အေး..... ဟုတ်တယ်
တနေ့တွင် မောင်ပါပသည် သူငယ်ချင်းများ၏လှောင်ပြောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် –
အကိုကြီးရယ် - ညီလေး ရှက်လိုက်တာ – ....ပါပဆိုတဲ့ နာမယ်ကို သူတို့က××× ×××× ××××
နာမယ် ပြောင်း ပေးပါ
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ အိမ်ပြန်လာပြီး အစ်ကိုကြီးအား နာမည်ပြောင်းပေးရန် ပူဆာတော့၏။
ညီလေး – လူ့ဆိုတာ နာမယ်က အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ အရည်အချင်းကောင်း ရှိဖို့သာလိုတယ်ကွဲ ×××××××××× ××××××××××××××××
ဟင်အင်း - ဟင်အင်း နာမယ် ပြောင်းပေး ရမယ်......ဒါဘဲ
ကဲ.. ဒီလို ပြောမရယင်လဲ ခင်းကြိုက်တဲ့ နာမယ် လိုက် ရှာပေတော့။ ရ. တဲ့နေ့ ကျမှ ပြန်လာ.... ဟုတ်ပလား
အင်း.. သွားမယ်...
နာမယ်ရှာတာ များ ခက်တာလိုက်လို
ဟွီး
လျှောက်ရှာ လိုက်ယင် ခဏလေး နဲ့ကြိုက်တာ တွေ့မှာဘဲ
သူတို့နာမယ်တွေနဲ့ မတူအောင်-ရုပ် ပေးမှာ ရှာမယ်
ကိုကြီးတို့များ နဲနဲကို-မိုပါတယ်---

ဒီမှာ - ခင်ဗျား နာမယ် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ - ဟင်
မောင်ချမ်းသာ -----တဲ့
ရွာတရွာ ရောက်သော် သစ်ခုတ်သမားတဦး နှင့်တွေ့၍ စုံစမ်းလိုသဖြင့်....
အင့် ဟင်...... နာမယ်က, ချမ်းသာ-ဆိုပေမယ့် လူက - မချမ်းသာနိုင် ပါလား .... ဆင်းရဲ လို့သာ - သစ်ခုတ် လုပ်သား လုပ်စားနေရတာဘဲ -----
ဒီနာမယ် - မဖြစ်သေးဘူး ....သိုက်ရှာ အုံး မှဘဲ....
မောင်ပါပ စဉ်းစားမိပြီး ထွက်ခွါသွားလေ၏။
နောင်ကြီး နာမယ် - ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ...
ကိုလိမ်မာ -- တဲ့ဗျာ. ကိုလိမ်မာ -- ဟားဟား - ဟားဟား
ထိုနောက် ထန်းပင်အောက်တွင် ထန်းရည်မူးနေသောသူကို မေးပြန်၏။
အမေ-အဖေ-က-လိမ်မာ ကြောင်း ရည်သန်ပြီး-မောင် လိမ်မာလို့ မှည့်ခေါ်ပေမယ့် - မလိမ်မာပါလား ......
ဒီနာမယ်လဲ မကြိုက် သေးဘူး
ရှာအုံးမယ်
မောင်ပါပ တွေးမိပြန်သည်။
ဦးလေးနာမယ် ဘယ်လို များ ခေါ်ပါသလဲ ဦးလေး ရယ်
ဦးမေတ္တာ လို့ခေါ် တယ် - မောင်ရေ
တောစပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ချေသေကောင် ထမ်းလာသော မုဆိုးတယောက်နှင့် တွေ့၍—
နာမယ်ကတော့ - မေတ္တာ - သတ္တဝါ အများပေါ် မေတ္တာ မထားလို့သာ လိုက်သတ်နေတာဘဲ
တယ်ခွကျပါလား
ကဲလေ - ဆက် ရှာဦးမှ ရသေးတာပေါ့
မောင်ပါပ ချင့်ချိန်ကာ ခရီးဆက်ပြန်သည်။

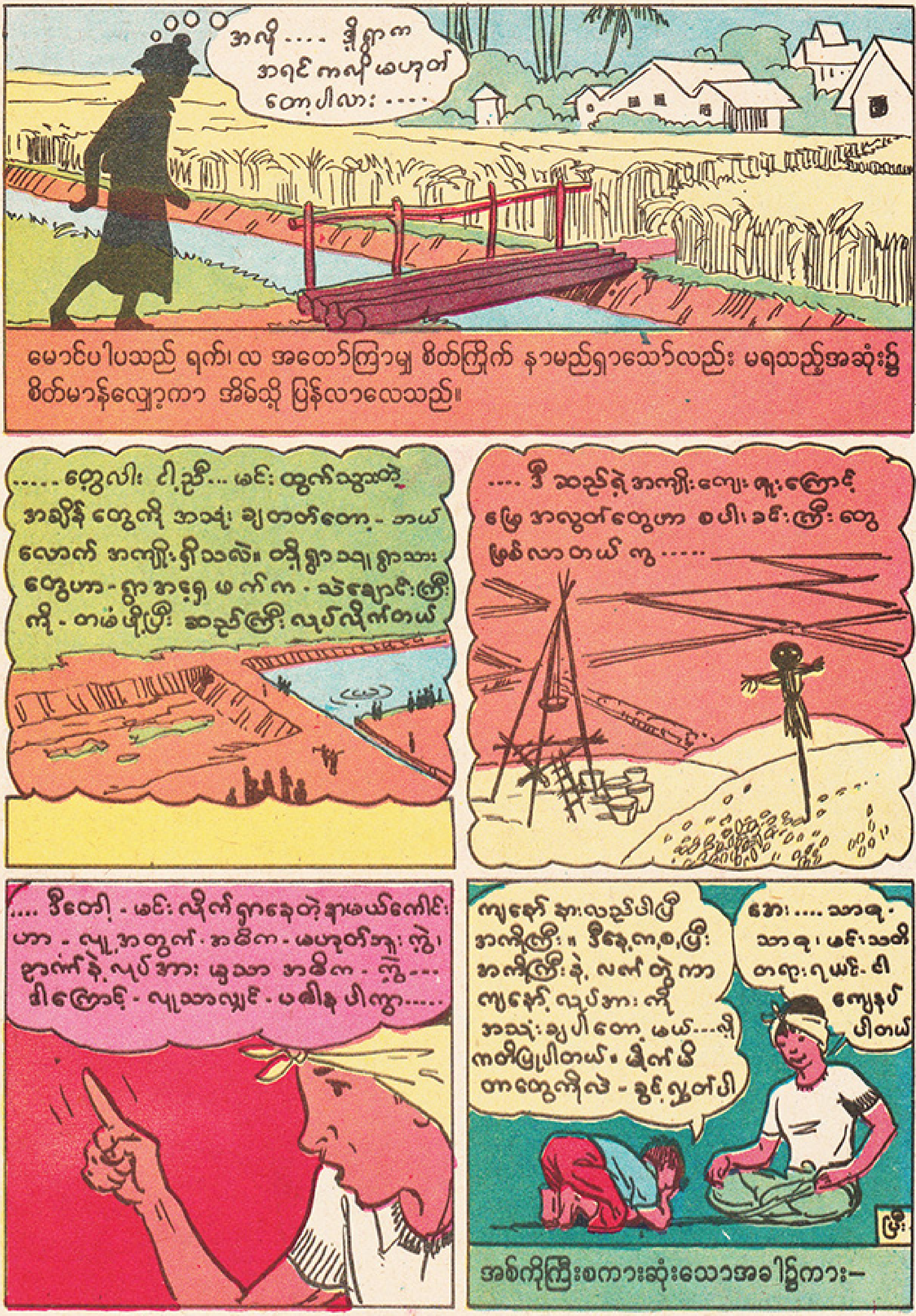
အလို .... ဒီရွာက အရင်ကလို မဟုတ် တော့ပါလား ....
မောင်ပါပသည် ရက်၊ လ အတော်ကြာမျှ စိတ်ကြိုက် နာမည်ရှာသော်လည်း မရသည့်အဆုံး၌
စိတ်မာန်လျှော့ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာလေသည်။
..... တွေ့လား ငါ့ညီ... မင်း ထွက်သွားတဲ့ အချိန် တွေကို အသုံး ချတတ်တော့ - ဘယ်လောက် အကျိုး ရှိသလဲ။ တို့ရွာသူ ရွာသား တွေဟာ - ရွာ အနောက် ဖက်က - သဲချောင်းကြီး ကို - တာမံ ပိတ်ပြီး ဆည်ကြီး လုပ်လိုက်တယ်
.... ဒီ ဆည်ရဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးကြောင့် မြေ အလွတ်တွေဟာ စပါး ခင်းကြီး တွေ ဖြစ်လာတယ် ကွ .....
.... ဒီတော့ - မင်း လိုက်ရှာနေတဲ့ နာမယ်ကောင်း ဟာ - လူ့အတွက် - အဓိက - မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ ဉာဏ်နဲ့ လုပ်အား မှသာ အဓိက - ကွဲ့ --- ဒါကြောင့် - လူသာလျှင် - ပဓါန ပါကွာ.....
ကျနော် နားလည်ပါပြီ အကိုကြီး။ ဒီနေ့က,စ,ပြီး အကိုကြီးနဲ့ လက်တွဲ ကာ ကျနော့် လုပ်အား ကို အသုံးချပါတော့ မယ်...လို့ ကတိပြုပါတယ်။ မိုက်မိ တာတွေကိုလဲ - ခွင့်လွှတ်ပါ
အေး .... သာရ - သာရ၊ မင်း သတိ တရားရယင်း- ငါ ကျေနပ် ပါတယ်
ဖြိုး
အစ်ကိုကြီးစကားဆုံးသောအခါ၌ကား—

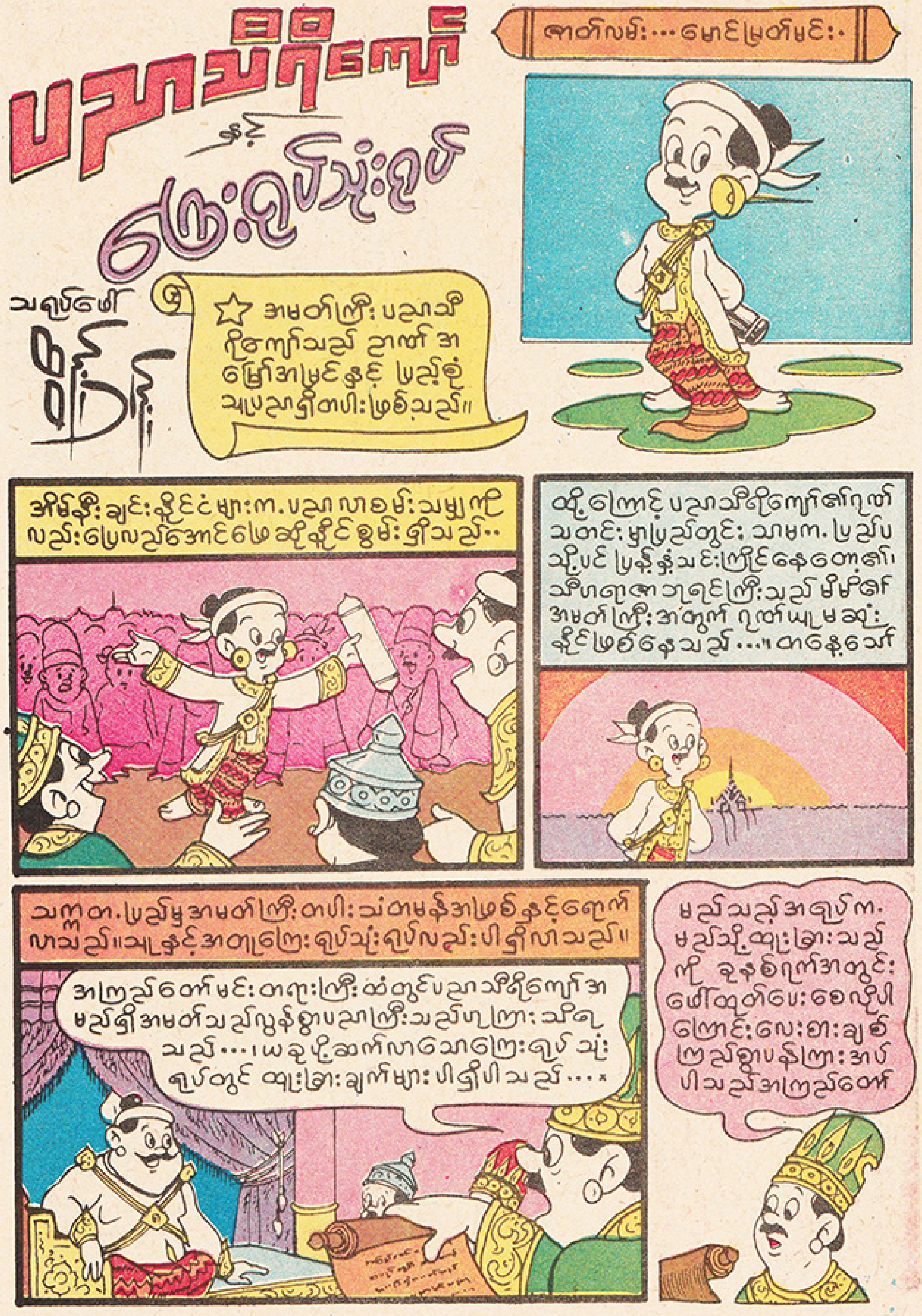

ပညာသိဂိုကျော်
နှင့်
ကြေးရုပ်သုံးရုပ်
ဇာတ်လမ်း… မောင်မြတ်မင်း
သရုပ်ဖော်
ဝင်းဦး
★ အမတ်ကြီး ပညာသိဂိုကျော်သည် ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသူ ပညာရှိတပါး ဖြစ်သည်။
အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများက ပညာလာစမ်းသမျှကိုလည်း ပြေလည်အောင် ဖြေဆိုနိုင်စွမ်းရှိသည်..
ထို့ကြောင့် ပညာသိဂိုကျော်၏ဂုဏ်သတင်းမှာ ပြည်တွင်း သာမက ပြည်ပသို့ပင် ပြန့်နှံ့သင်းကြိုင်နေတော့၏၊ သီဟရာဇာဘုရင်ကြီးသည် မိမိ၏ အမတ်ကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်ဖြစ်နေသည်…။ တနေ့သော်
သက္ကတပြည်မှ အမတ်ကြီးတပါး သံတမန်အဖြစ်နှင့် ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ကြေးရုပ်သုံးရုပ်လည်း ပါရှိလာသည်။
အကြည်တော်မင်းတရားကြီးထံတွင် ပညာသိဂိုကျော်အမည်ရှိ အမတ်သည် လွန်စွာပညာကြီးသည်ဟု ကြားသိရသည်…၊ ယခုပို့ဆက်လာသော ကြေးရုပ်သုံးရုပ်တွင် ထူးခြားချက်များ ပါရှိပါသည်…။
မည်သည့်အရုပ်က မည်သို့ထူးခြားသည်ကို ခုနစ်ရက်အတွင်း ဖော်ထုတ်ပေးစေလိုပါကြောင်း လေးစားချစ်ကြည်စွာ ပန်ကြားအပ်ပါသည် အကြည်တော်

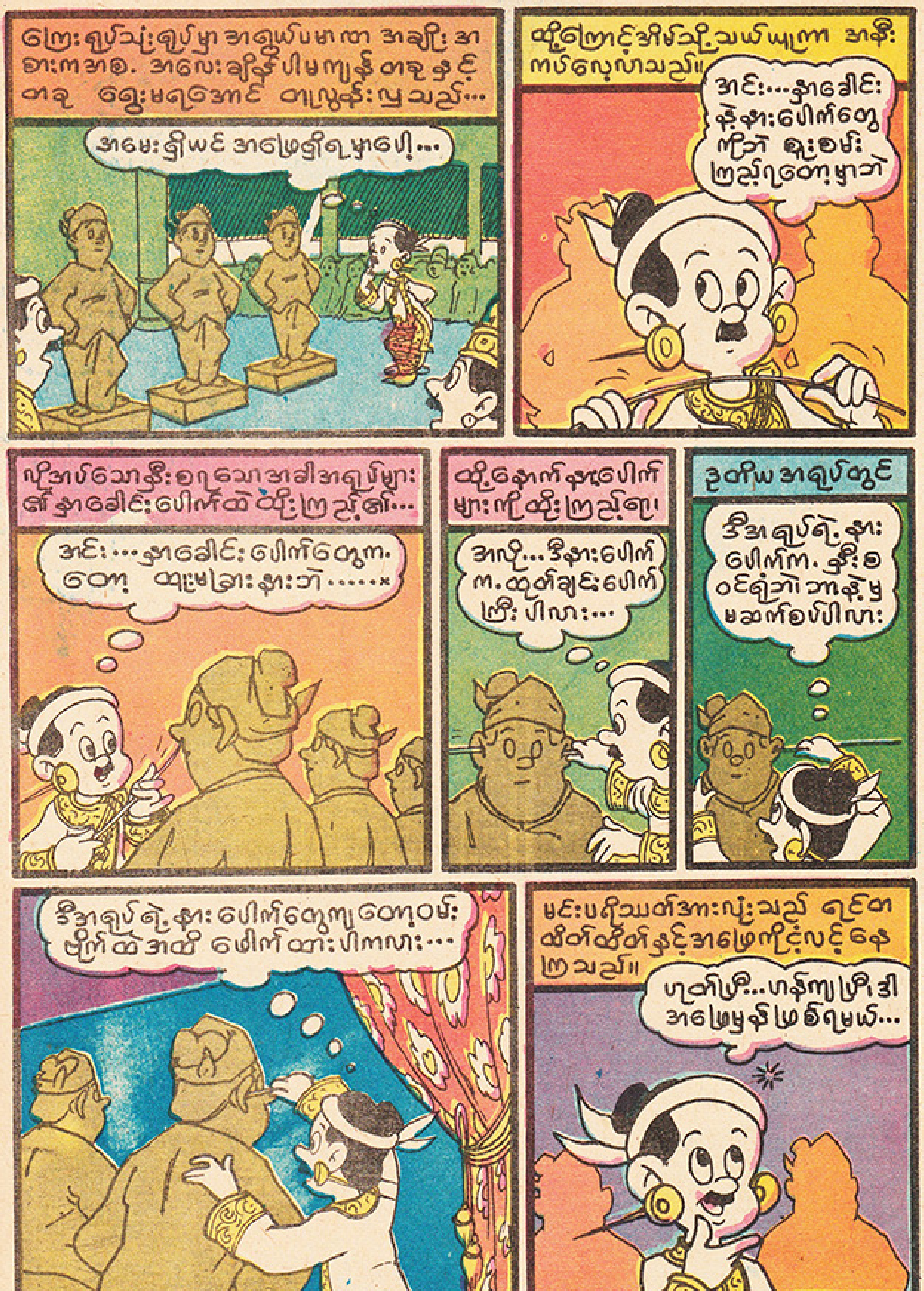
ကြေးရုပ်သုံးရုပ်မှာ အရွယ်ပမာဏ အချိုးအစားက အစ. အလေးချိန်ပါမကျန် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရွေးမရအောင် တူလွန်းလှသည်...
အမေးရှိယင် အဖြေရှိရမှာပေါ့...
ထို့ကြောင့် အိမ်သို့သယ်ယူလာ အနီးကပ်လေ့လာသည်။
အင်း...နှာခေါင်းနဲ့ နားပေါက်တွေကိုပါ စူးစမ်းကြည့်ရတော့မှာဘဲ
လိုအပ်သောနှီးစရသောအခါ အရုပ်များ၏ နှာခေါင်းပေါက်ထဲ ထိုးကြည့်၏...
အင်း...နှာခေါင်းပေါက်တွေကတော့ ထူးမခြားနားဘဲ......
ထို့နောက် နားပေါက်များကို ထိုးကြည့်ရာ
အလို...ဒီနားပေါက်က ထုတ်ချင်းပေါက်ကြီးပါလား...
ဒုတိယအရုပ်တွင်
ဒီအရုပ်ရဲ့နားပေါက်က နှီးစဝင်ရုံဘဲ ဘာနဲ့မှ မဆက်စပ်ပါလား
ဒီအရုပ်ရဲ့ နားပေါက်တွေကျတော့ ဝမ်းဗိုက်ထဲအထိ ပေါက်ထားပါကလား...
မင်းပရိသတ်အားလုံးသည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အဖြေကိုငံ့လင့်နေကြသည်။
ဟုတ်ပြီ...ဟန်ကျပြီ ဒီအဖြေမှန်ဖြစ်ရမယ်...

နောက်တနေ့တွင်…ပညာသိဒ္ဓိကျော်သည် ရိုပြတ်သားသောလေသံဖြင့် အဖြေကိုဖေါ်ထုတ်လိုက်သည်…
ပထမကြေးရုပ်သည် တဖက်နားမှဝင်သော ပညာဗဟုသုတများကို အခြားနားတဖက်မှ ပြန်ထွက်စေတဲ့ ပညာမဲ့လူလေလွင့်ရုပ်ဖြစ်ပါသည်…
ဒုတိယအရုပ်၏နားသည် မည်သည့်နေရာနှင့်မှ ဆက်စပ်မှုမရှိသောကြောင့် ဆိုဆုံးမရ ခက်ခဲသော ပညာခေါင်းပါးသည့်လူမိုက်ရုပ်ဖြစ်ပါသည်။
တတိယအရုပ်၏နားများမှာ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဆက်သွယ်နေသောကြောင့် ကြားသိရသမျှ ပညာဗဟုသုတတို့ကို
ဂရုတစိုက်ဝမ်းထဲတွင်မှတ်သားသိုနှိုးသိမ်းတတ်သူ ပညာရှိရုပ်ဖြစ်ကြောင်းပါ အမတ်မင်း…
တော်ပါပေတယ် တော်ပါပေတယ်။
အဖြေသုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် တနန်းတော်လုံး မိုးကြိုးချိန်းဘိအလား ဩဘာသံများ ဘဝင်လျှံမျှ ဆူညံသွားလေသည်…
ပညာသိဒ္ဓိကျော်
သဏ္ဍာတ.ပြည်မှ အမတ်ကြီးသည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဖြင့် ပညာသိဒ္ဓိကျော်ကို ပူဇော်ကာ-
လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပုစ္ဆာကို တရက်မျှ အချိန်ယူကာ ဖြေဆိုသည်မှာ အံ့ဘွယ်ရှိလေစွ…

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ
ကျော်ကျော်

ရိုးအမန်ဆင်

ရိုးအမန်ဆင်သည် ပင်လယ်၌ ကျွမ်းကျင်သည့် နော်ဝေလူမျိုး ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်သော် နော်ဝေရေတပ်တွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ် အသက် ၃၁ နှစ် အရွယ်တွင် အမန်ဆင်သည် အဖော်ခြောက်ယောက်နှင့်အတူ ဂျိုအာအမည်ရှိ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့၏။ သူတို့သည် ဂရင်းလန်ကျွန်းတောင်ပိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ကနေဒါ မြောက်ပိုင်းရှိ ကျွန်းများဆီသို့ ဦးတည်ရွက်လွှင့်ကြလေသည်။ ထိုနောက် ဘယ်ရင် ရေလက်ကြားသို့ ရောက်ရှိ၏။ သို့ဖြင့် အမန်ဆင်သည် အနောက်မြောက် ခရီးလမ်းကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုနောက် အမန်ဆင်သည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ဖရမ် အမည်ရှိ သင်္ဘောကိုလည်း ငှားရမ်း ထား၏။ သို့သော် ပီရီဆိုသူ အမေရိကန်တဦး မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ ရောက် ခဲ့ပြီ ဟူသော သတင်းထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်လေသည်။

ပဌမ ကမ္ဘာစစ်အပြီး ၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် ရိုးအမန်ဆင်သည် မော့ခေါ် သင်္ဘောကလေးဖြင့် ရုရှားပြည် မြောက်ပိုင်းအထိ ရွက်လွှင့်သွားလာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနောက် သူသည် လေကြောင်း ခရီးဖြင့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းသို့သွားရန် ကြိုးစည် အားထုတ်ပြန်၏။ ထိုစဉ်က မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ရေခဲဖုံးလွှမ်းသော ဒေသ

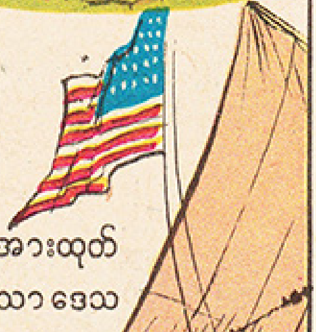

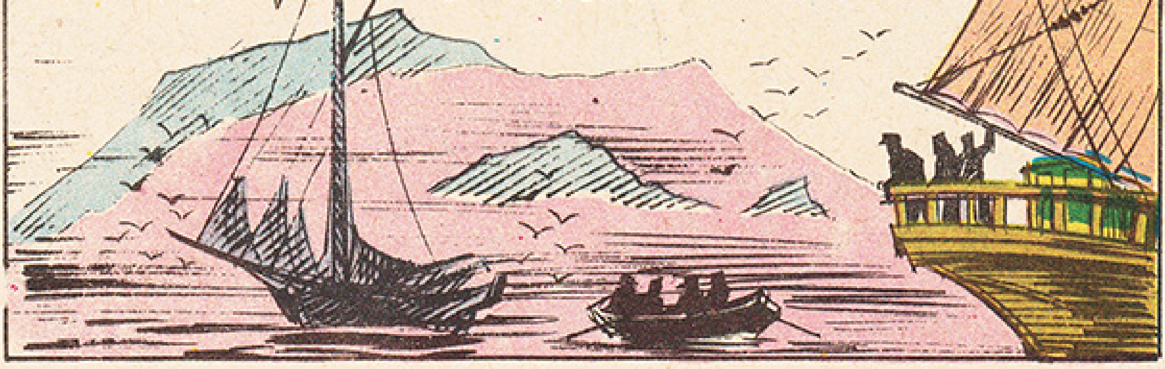

ဖြစ်သဖြင့် လေကြောင်းဖြင့် သွားခြင်းက ပို၍ လွယ်ကူမည် ဟု အမန်ဆင် ယုံကြည်ခဲ့သည်။

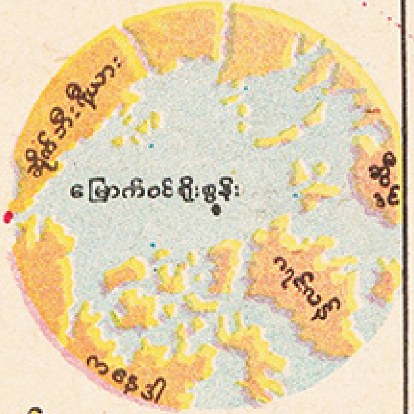

ထို့ကြောင့် ၁၉၂၅ ခု မေလတွင် လေကြောင်းဖြင့် ခရီး စခဲ့ပေသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ပဲ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ ရောက်ရန် မိုင် ၁၂၀ ခန့် အလိုတွင် ပြန်လှည့်ခဲ့ရလေသည်။ လေသင်္ဘောဖြင့် ခရီးသွားလျှင် ပို၍ သင့်လျော်မည်ဟု အမန်ဆင် ယူဆပြီး နောက်တကြိမ်တွင် အီတာလျံ လေသူရဲဗိုလ်ချုပ် နိုဗိုင်းဆိုသူနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ၁၉၂၆ ခု မေလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် စပစ်ဟာဂင်ဒေသမှ ထွက်ခွာ၍ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ ရှေးရှု ပျံသန်းခဲ့၏။ ထိုမှတဆင့် အလက်စကာအရောက် ပျံသန်း ခဲ့၏။ အမန်ဆင်သည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းပေါ်တွင် သူ၏ အမျိုးသား အလံများကို အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ချထားခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရိုးအမန်ဆင်သည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းပေါ်တွင် အောင်မြင်စွာ ပျံသန်းနိုင်ခဲ့၏။

၁၉၂၈ ခုနှစ် မေလတွင် နိုဗိုင်းနှင့် အီတာလျံ လေသူရဲ ၁၇ ဦးတို့သည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းပေါ် ပျံသန်းနေကြစဉ် လေသင်္ဘောသည် ရေခဲပြင်နှင့်တိုက်မိ၍ ဆက်လက် မပျံသန်းနိုင်ပဲ ရေခဲပြင်ကြားတွင် ပျောပါနေ၏။ ထိုသတင်းကိုကြားသိရသောအခါ နိုင်ငံအသီးသီးမှ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များ စေလွှတ်ကြ၏။ စွန့်စားမှုတွင် ဝါသနာထုံသော ရိုးအမန်ဆင်သည်လည်း အီတာလျံ လေသူရဲများကို ကယ်ဆယ်ရန် လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ရက်ပေါင်း အတော်ကြာသော် အီတာလျံ လေသူရဲများကို ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များက တွေ့ရှိပြီး ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ရိုးအမန်ဆင်၏သတင်းကိုကား ဘာမျှ မကြား သိကြရတော့ချေ။

လပေါင်းအတန်ကြာသော် မြောက်ဖက် ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် လေယာဉ်ပျက် အစအနများ တရွေ့ရွေ့ မျောနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ အမန်ဆင် စီးနင်းသွားသော လေယာဉ်ပျံမှ အစအနများပင် ဖြစ်ပေသည်။

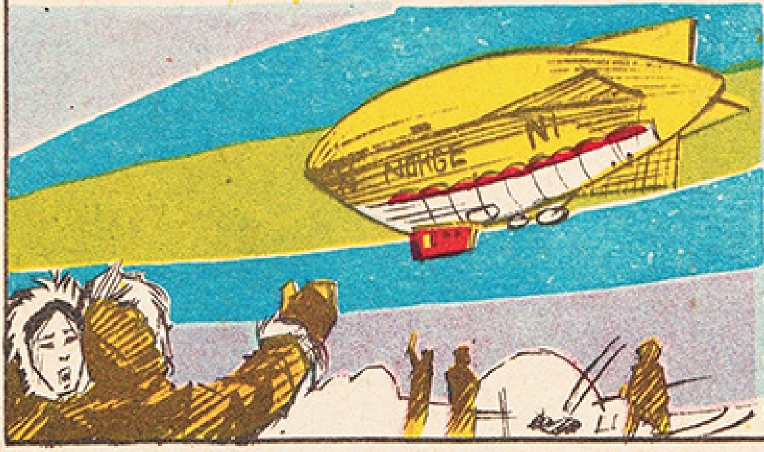

ရိုးအမန်ဆင်ကား သူ အလွန် သွားလိုလှသော ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတွင် အမြဲတမ်းနေရစ်ခဲ့လေပြီ။

မြင်းကျားကြီး
ဟူး - လျှောက်ကြည့်ရတာ မစားသာဘူး - တယ်မောတာဘဲ -
ခုနေ - ဇိမ်နဲ့ မှိန်းဘို့ ခုံတခုံ ရယင် - သိပ်ကောင်းမှာဘဲ -
တနေ့တွင် မိုးမိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစု တိရစ္ဆာန်ရုံအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး ထွက်ပေါက်သို့ ပြန်အလာ–
နေပူလွန်းသဖြင့် မိုးမိုးတို့အားလုံး မောနေကြ၏။
ဟော - ဟိုမှာ ခုံတန်းရှည်လေးတလုံး
ညောင်းနေတာနဲ့ အတော်ဘဲ -
ဖိုးထူးက သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ ခုံရှည်လေး တလုံးကိုတွေ့သွားရာ –
လောလှချည်လား အတူတူ - ထိုင်ဖို့ အမောဖြေလို့ ရပါတယ် -
ဒိုး - လျင်သူဦးတမ်းပေါ့
သူများထက် လျင်တော့ ခုဆို - ခြေဆန့် လက်ဆန့် အနားယူနိုင်တာပေါ့
ဟိုက်
ဆေး - မခြောက်သေး ဆိုပါလား - ဒါ - ဒါ ဒါ .. ဖြင့် ..
ဆေး မခြောက်သေး
ဘဲ့နှယ် - လျင်သူဦးတမ်း ဆို - ခုတော့ မြင်းကျားကြီး ဖြစ်နေပါလား - ဟား ဟား
ဟား - ဟား ဟီး - ဟီး

ကြားရမလားလို့ပါ
အောင်ဘ တို့ အိမ်သွားလည် အုံးမှာဘဲ
ဇာတ်လမ်း - မြသွေး
သရုပ်ဖော်- ကြွယ်လေး
ဟ!..လင်းအောင် ပါလား လာ... ဝင်ခဲ့လေကွာ
ငါမင်းတို့အိမ် မရောက်တာ အတော် ကြာပြီ-အတော် ပြောင်းလဲနေပါလား.. ...ဟိုဟာဘာလဲကွ
အဲဒါ ကမ္ဘာလုံးကြီး ပေါ့၊ ငါ့ဖေဖေဟာပါ
အနားသွား အုံးမှာဘဲ
မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ လင်းအောင်
သမုဒ္ဒရာရဲ့ လှိုင်းသံများ ကြားရမလားလို့ နားထောင် ကြည့်တာကွ

ဟင်ဆောင်ဝင်း : ၏
ဝေဝေ
စပ်စပ်
ဘုံး
ပြာ!
မတရားဂိုက် နေတယ်ထင် တယ်
သနားပါတယ် နာလှရောပေါ့!
ဒီလောက် ဂိုက်ဖန်နေမယ့် လူဆိုး ဘဲဖြစ်ရမယ် --- ရဲသားသွားတိုင် မယ် ..
မြန်မြန် ခင်ဗျ -- အထဲမှာလူဆိုး သောင်းကျန်း နေတယ် ----
အင်း! ဂျုံ ဒီအခြေနေ ဆိုယင်. နံပြားဖုတ် လို့ရပြီ ----
နောက်မှတ်ထား ကွ.. ဘယ်အလုပ် မဆို... စေ့စေ့ စပ်စပ်လေ့လာ ရတယ် ----

တခါတရံ သင်၏ အသား အရေများအဘယ်ကြောင့် ပူနွေး လာသနည်းဟု သင်ကိုယ်တိုင် တွေးမိကောင်း တွေးမိပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ သင်၏ အရေပြားအတွင်း၌ မပြတ်စီး နေသော သွေးနီနီ များကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်၏ နှလုံးသည် နေ့ ည မပြတ် ခုန်လျက်ရှိပြီး သွေးများကို သင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အနှံ့သို့ လှည့်ပတ် ပို့ဆောင်လျက် ရှိသည်။

သင် ပြေးခုန် ကစားလျှင် သင့်ကိုယ်တွင် အဘယ်ကြောင့် ပူလာသနည်း

သင် ငြိမ်နေလျှင် သင့် နှလုံးသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် ခုန်နေသည်။ နှလုံးမှ စုတ်ထုတ်လွှတ်ပေးသော သွေး သွားနှုန်းမှာလည်း မှန်မှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သင်ပြေးခုန်ကစားသည့် အခါ သင့် နှလုံးသည် မြန်မြန်ခုန်လာသည်။ နှလုံး မြန်မြန်ခုန်သဖြင့် နှလုံးမှ သွေးစုတ် ထုတ်လွှတ် နှုန်းလည်း မြန်လာသည်။ ထိုအခါ သင်၏ အရေပြားလည်း ပူနွေးလာသည်။ ထိုအတူ သင့်တ ကိုယ်လုံး ပူလာလေသည်။

ကြယ်ဖြူ

လေ ညွှန်တံ လုပ်ရအောင်

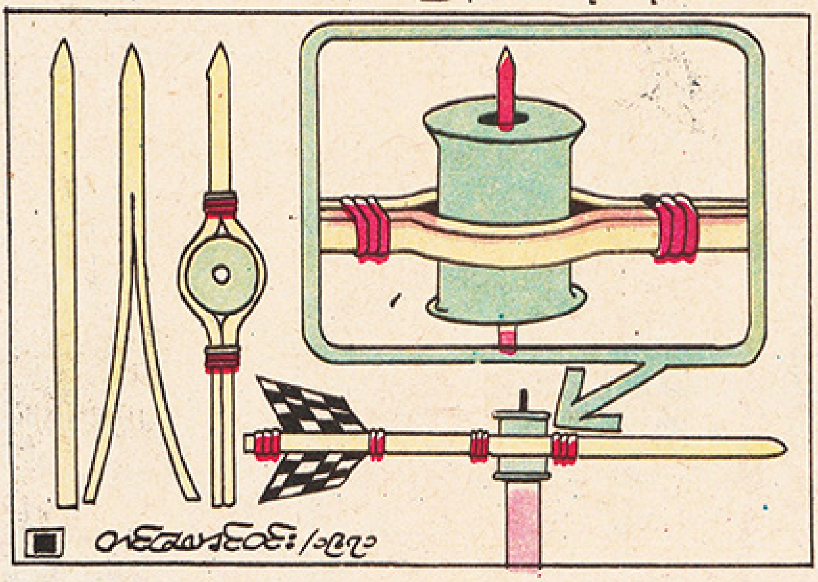

ဝါခြမ်း တစကို ခွဲ၍ အလယ်တွင်အပ်ချည်ဘီးလုံး ထည့်ပြီး တဖက် တချက် တွင် ကြိုးဖြင့် ချည်ပါ။ နောက်ဖက်တွင် မြားမြီး ကပ်ပြားတပ်၍ တိုင်ထိပ် တခုတွင် သံရိုက်ပြီး ဘီးလုံးကိုစွပ်ပါ။ လေတိုက်ရာဖက်သို့ မြားဦးလှည့်ပြ ပါလိမ့်မည်။

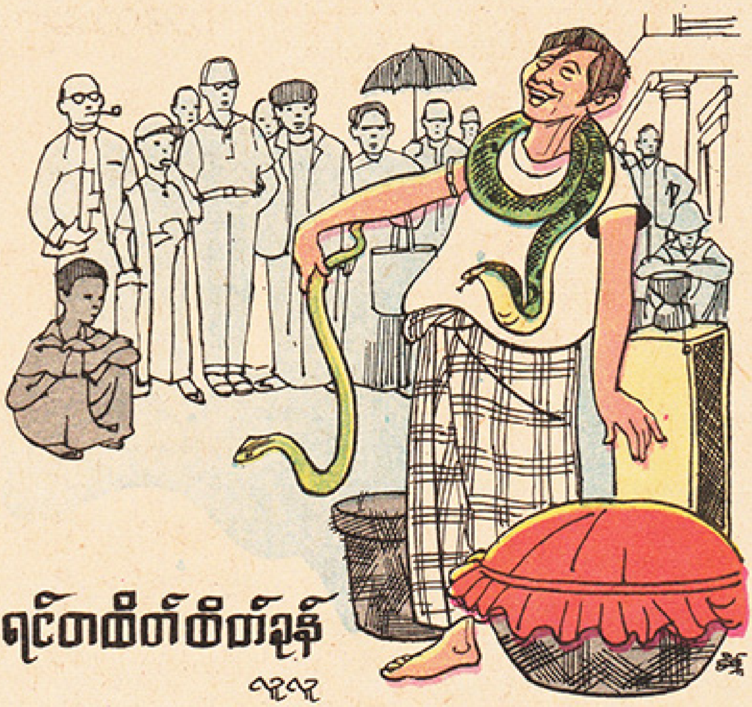

ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်

ရှုရှု

မောင် သာ ထူး ကျောင်း တက် ရန် အ လာ လမ်း ဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူများ စုအုံ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သိလိုဇောဖြင့် တိုးဝှေ့ပြီး ဝင် ကြည့်သည့်အခါ မြွေအလမ္ပာယ် ပြနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြွေ ဆရာသည် အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောရင်း ဟိုသည် လျှောက် နေ သည်။ ပြီးလျှင် မြွေများကို ထင်းရှူး သေတ္တာငယ်မှရင်း၊ ပခြုပ်ငယ် မှရင်း တကောင်ပြီး တကောင် ထုတ်ပြသည်။ ဘာမြွေတွေမှန်း မောင်သာထူး မသိ။ အဝါနှင့် အနက်ကျား ဖြစ်သော မြွေတ ကောင်သည် ကြည့်၍ အလွန် လှသည်။ မြွေဆရာသည် မြွေ များကို အမြီးမှရင်း၊ ခေါင်းမှ ရင်း ကိုင်ပြီး မိမိပါးစပ်ဖြင့် မြွေ ခေါင်းကို ကိုက်၍ရင်း၊ ငုံ၍ရင်း ပြုလုပ်ပြလေသည်။ မောင်သာ ထူး အလွန်သဘောကျမိသည်။ မြွေ ဆ ရာ ကို လည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။ “ငါ လဲဒီလိုပြတတ်ယင် သိပ်ကောင်း မှာဘဲ” ဟု တွေးမိပြန်သည်။ ရပ် ကြည့်နေကြသော ပရိသတ် အ ချို့ကား ငြိမ်နေ ကြလေသည်။ အချို့က အံ့သြသော အမူအရာ ပြသည်။ အချို့ကလည်း ပြုံးစေ့ စေ့ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာသော် မြွေဆရာ သည် မြွေများကို သိမ်းပြီး –

“လေးစားအပ်သော အား ပေး ကြည့်ရှုကြတဲ့ လုပ်သား ပြည်သူများ ခင်ဗျား။ ကျွန် တော် ဒီတခါ နောက်ဆုံး အ ကြိမ် အဖြစ် အင်မတန်အဆိပ် ပြင်းတဲ့ မြွေနဲ့ ကစားပြပါမယ်။ ဒီတခန်း ပြပြီးယင်တော့ ပွဲသိမ်း ပါမယ်။ ဒီတော့ခါ ခုနက လူ ကြီး မင်းများ မြင်တွေ့ ခဲ့ရတဲ့ မြွေများကို အစာကျွေးဖို့ မြွေ စာအတွက် ငါးပြား ဆယ်ပြား ကူညီ အားပေးကြပါ။ မြွေစာ ဘိုးရယင် နောက်ဆုံး အခန်းကို ဆက်ပြပါမယ်”

ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့် နေသည့် ပရိသတ်များက ငါးပြားစေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့များကို ပစ်ထည့် ပေးကြသည်။မြွေဆရာက ဆက် လက်ပြီး –

“ကျွန်တော် စော စော က လူကြီးမင်းများ ရှေ့မှောက်မှာ မြွေတွေနဲ့ ကစားပြီး ပြသခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီမြွေတွေကို မကြောက် မရွံ့ ကိုင်တွယ် ပြသနိုင်သလဲ ဆိုယင် ကျွန်တော့်မှာ မြွေကိုနိုင်တဲ့ မြွေ ပီးဆေး ရှိလို့ပါဘဲ။ အများမြင် တဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့် လက် မောင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ ဟာ မြွေပီးဆေးပါဘဲ။ အဲဒါ လူ ကြီး မင်း များ အလိုရှိယင် ကျွန်တော့်မှာ ရောင်းဖို့ များ များ မပါပါဘူး။ ၁၅ ခုလောက် ကျန်ပါသေးတယ်။ တခုတကျပ် နဲ့ လိုက်ရောင်းပါမယ်။ ဦးရာလူ ကိုသာ ရောင်းပါမယ်။ ဒီဆေး

လက်ဖွဲ့ စွမ်း မစွမ်း၊ မြွေ ပီးမပီး ဆိုတာကို လူကြီးမင်းများစည်း ဝိုင်းတွင်းဝင်ပြီး လက်တွေ့ စမ်း သပ်နိုင်ပါတယ်”

မောင်သာထူးမှာ မြွေဆရာ ရောင်းသည့် လက်ဖွဲ့ကို အလွန် လိုချင် နေပေသည်။ မြွေဆရာ ကဲ့ သို့ မြွေ များ ကို ကိုင် ပြီး ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများကို ကြွားချင်သည်။ သို့သော် သူ့ တွင် မုံ့ဖိုး ၁၀ ပြားသာ ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ် မ ကောင်း။

ရပ်ကြည့်နေသော ပရိသတ် ထဲမှ လေးငါးယောက်ခန့် လက် ဖွဲ့ ဝယ်ကြသည်။ မြွေဆရာသည် မြွေစာ အတွက် ပစ်ထည့်ထား သော အကြွေများကို သိမ်း လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခု နောက် ဆုံး အခန်းဖြစ်တဲ့ အဆိပ်ပြင်း တဲ့ မြွေနဲ့ ကစား ပြ ပါ တော့ မယ်”

မြွေဆရာသည် ပခြုပ်တခု တွင်းမှ မြွေကိုထုတ်ကာ မြေကြီး ပေါ် သို့ ချလိုက်သည်။ ထိုမြွေ သည် ညိုမည်းမည်းနှင့် ကျက် သရေ မရှိ။ လျှာတစ်လစ်ဖြင့် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ မောင်သာထူးလည်း နောက်သို့ ခြေတလှမ်း ဆုတ်မိသည်။

မြွေဆရာသည် မြွေနှင့် က စားပြရန် အမြီးကို ကိုင်လိုက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် မြွေသည် မြွေဆရာ၏ လက်ကို ပေါက် လိုက်သည်။ မြွေဆရာ လည်း ရုတ်တရက် “အား”ဟု အော် လိုက်မိသည်။ မျက်နှာလည်း ပျက် သွား သည်။ ထို့ နောက် မြွေကို ပခြုပ်တွင်းသို့ ထိန်း၍ ထည့် လိုက် သည်။ ထို့ နောက် မြွေဆရာက —

“ကျွန်တော့်လက်တော့ ထိ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံ မြန်မြန် ပို့ပေးကြပါ”ဟု ငိုမလို ဖြင့် ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်ထဲမှ လူကြီး သုံးလေး ယောက်က သုံးဘီးကား ငှား၍ တွဲတင်ကာခေါ် သွားကြသည်။

မြွေဆရာ၏ အဖြစ်ကို မြင် တွေ့ရသော မောင် သာ ထူး လည်း အလိုလို ကြောက်လာ သည်။ အ ကယ် ၍ မြွေဆရာ လိမ်ရောင်းသော လက်ဖွဲ့ကိုဝယ် မိပါက ငွေဆုံးမည့် အပြင် အ သက် ဘေး ပါ အန္တရာယ် ရှိ ကြောင်း သူ ကောင်း ကောင်း သဘော ပေါက်သွားပါသည်။ မောင် သာ ထူး မှာ တွေးရင်း တွေးရင်းဖြင့် ကျော ချမ်း နေ တော့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း တ ထိတ် ထိတ် ခုန် နေ တော့ သည်။

ကလေးများနေ့

ဖေဖော်ဝါရီ ဆယ့်သုံးမှာ၊
ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့ပါ။

ပျော်ရွှင်ကာ စိတ်ချမ်းမြေ့၊
တို့ကလေးများနေ့။

မမေ့သင့်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကို၊
အမှတ်ရစေလို့။

ဗိုလ်ချုပ်လိုကွယ် ကြိုးစားလို့၊
တို့တွေကျင့်ပါစို့။

တို့ကလေးများ နောင်ချိန်မှာ၊
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ခါ။

တို့ပြည်သာအောင်
ဆောင်ရွက်ပေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ကိုမွေး။ ။

ကြည်ဇော်

R. 517

သဘော်ာ ပန်းတမာ

အပွင့်၏အရောင် ချစ်စဖွယ် ကောင်းသလို ရနံ့ကလည်း သင်းသည်။ အဖြူနှင့် ခရမ်းပြာရောင် ရောနှောသော အပွင့်များလည်း ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အပွင့်တပွင့်တွင် ပွင့်ချပ်ငါးခု၊ ခြောက်ခုပါ၍ အလယ်မှဝတ်ဆံမှာ ခရမ်းပြာရင့်ရောင်ပြွန်ချောင်း တိုတိုကလေးနှင့် တူသည်။

သဘော်ာပန်းတမာပင်သည် ပေ ၄၀ ခန့်သာမြင့်၍ ကြီးထွားမြန်သည်။ အပင် အနေအထားမှာ တမာကြီးပင် ကဲ့သို့ပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သည်။ အဖျားချွန်သော အရွက်များတွင် ခွေးသွားစိတ်များ ပါသော်လည်း တမာကြီး ရွက်ကဲ့သို့ ခပ်ကွေးကွေး မနေပေ။

ခိုင်ပန်းစုံ

ဆောင်းရာသီတွင် အရွက်ကြွေ၍ တပိုတွဲ၊ တပေါင်းတွင် ရွက်သစ်လောင်းသည်နှင့် တချိန်တည်းပင် ဖူးတံများ ပါလာသည်။ မကြာမီ ရွန်းစိုသော အရွက်များ အကြားတွင် လှပသော ဖြူပြာပြာ ပန်းခိုင်များကို တွေ့ကြရသည်။

မိုးကုန်လျှင် အသီးများ သီးစပြု၍ အရွက်ကြွေချိန်တွင် ဝင်းဝါသော အသီးမှည့်များသာ ကျန်ရစ်သည်။ အသီးတလုံးတွင် အစေ့ငါးစေ့ပါ၍ အစေ့တိုင်းတွင် ကြိုးနှင့်ဖောက်၍ သီနိုင်သော ဗိုးယိုပေါက်ငယ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် သဘော်ာ ပန်းတမာကို အနောက်တိုင်းသားတို့က ပုတီးပင်ဟု ခေါ်ကြ၍ အစေ့များကို စိပ်ပုတီးသီကြသည်။ သဘော်ာ ပန်းတမာပင် သည်လည်း ပဥ္စငါးပါး ဆေးဖက်ဝင်သည်။ သို့သော် လို သည်ထက် ပိုသွားလျှင် အဆိပ်ဖြစ်တတ်သည်။

သဘော်ာ ပန်းတမာပင်၏ မူလဇာတိမှာ အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးဘဏ္ဍာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထွင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၈၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/